

Bij de Notre-Dame: “Ik voelde echt dat ik voor God werkte”

Terwijl Notre Dame de Paris op zondag 8 december 2024 haar deuren heropende, overdacht Antonin, een meester-steenhouwer, de diepgaande ervaring van zijn bijdrage aan de restauratie van deze iconische kathedraal.

2-2-2025

Antonin, jij bent een meester steenhouwer. Wat houdt je werk in?

Als steenhouwer gespecialiseerd in historische monumenten werk ik voornamelijk aan het restaureren van oude stenen en aan artistieke designprojecten. Mijn klanten zijn meestal vertegenwoordigers van historische monumenten of galerieën die opdracht geven voor artistieke werken, zoals een in steen gehouwen wapenschild.

Je behoorde tot de bijna 2.000 ambachtslieden die betrokken waren bij de wederopbouw van de Notre-Dame. Hoe ben je deel gaan uitmaken van dit project?

In januari 2024 zou ik een training voor touwtechnici volgen, die uiteindelijk werd geannuleerd. Dit betekende dat ik een veel vrijere agenda had dan verwacht en ik heb een aantal van mijn contacten op de

hoogte gebracht. Ik was al drie keer benaderd om mee te werken aan de reconstructie van de Notre Dame, maar ik had die aanbiedingen moeten afslaan vanwege eerdere verplichtingen.

Bij deze vierde gelegenheid kon ik gelukkig wel het aanbod accepteren en me bij het project aansluiten. Het was het begin van een ongelooflijk avontuur: die twee maanden waren buitengewoon. De sfeer was fantastisch en ik ontmoette geweldige mensen uit verschillende beroepen. Soms werkten er wel 400 mensen tegelijk op de bouwplaats. Ik had nog nooit zo'n schone en goed georganiseerde bouwplaats gezien.

Wat onderscheidt dit project van andere? Wat betekende het voor jou om bij te dragen aan dit iconische gebouw?

De Notre-Dame is een unieke plek voor christenen wereldwijd en een

legendarische plek voor ambachtslieden zoals ik. Stel je voor dat je naar de zonsondergang kijkt vanaf de top van de torenspits van de Notre-Dame, in het hart van Parijs...!

Mijn emoties waren nog groter omdat ik, toen ik daar aankwam, slechts zes maanden eerder gedoopt was, tijdens de Paasnachtmis van 2023. Vanaf het moment dat ik begon te werken bij de Notre-Dame, voelde ik me diep ontroerd. Ik werd getroffen door het enorme beeld van Christus die de stad zegent met zijn handen die de wonden van de stigmata dragen, dat uittorent boven het zuidelijke fronton waar ik werkte. Ik had echt het gevoel dat ik een bouwwerk voor God aan het herbouwen was, in Gods aanwezigheid.

Kan je je specifieke taken in de Notre-Dame beschrijven?

Ik werkte aan het zuidelijke fronton, boven het grote roosvenster. Onze opdracht was om twee torentjes van elk acht meter hoog, aan weerszijden van het kleinere roosvenster boven het grote roosvenster, volledig te reconstrueren. Om dit te doen, moesten we ze ontmantelen, de stenen op de grond renoveren en voorhakken. Elk stuk werd vervolgens met een kraan opgetild en nauwkeurig geplaatst door steenhouwers, waarna ik de stenen ter plekke verfijnde en uithakte. Het was nauwgezet en gepassioneerd werk: elke steen moest perfect zijn.

Hoe heeft je bekering je werk en je relaties met collega's beïnvloed?

Terwijl ik wachtte tot de kranen ons nieuwe stenen brachten, pakte ik soms mijn rozenkrans. We werkten tenslotte voor Onze Lieve Vrouwe! Sommige collega's plaagden me vriendelijk, maar een Madagaskische

collega verdedigde me vaak door te zeggen: “Laat hem met rust, hij bidt voor ons”. Het bidden van de rozenkrans op dat zuidelijke fronton, waarbij ik de hele dag het pad van de zon volgde, was ongelooflijk.

Mijn bekering heeft mijn werk diepgaand beïnvloed. Elke ochtend bid ik tot Sint Jozef, de beschermheilige van de ambachtslieden. Als ik dat gebed oversla, heb ik het gevoel dat mijn werk daaronder lijdt. Mijn geloof bepaalt ook hoe ik met mijn collega's omga. Ik vertel openlijk dat ik katholiek ben en probeer mijn vreugde over te brengen. Ik leg uit hoe de wetenschap dat ik niet alleen sta in de uitdagingen van het leven, met Iemand die altijd aan mijn zijde staat, me kracht geeft om door te zetten.

Ik hoorde dat je onlangs *De Weg van de heilige Jozefmaria* hebt

ontdekt. Is er een passage die je heeft geraakt?

Voor ambachtslieden zoals ik is De Weg perfect. In tegenstelling tot lange teksten die moeilijk te begrijpen zijn, biedt het korte, directe zinnen die tot het hart spreken... En ons soms terug op onze plaats zetten. Ik heb het boek verslonden. Ik was er zo door geraakt dat ik nog een exemplaar kocht om aan een vriendin te geven met wie ik samenwerkte.

Velen van ons - katholiek of niet-katholiek - werden getroffen door de eerste pagina van De Weg, waarop de heilige Jozefmaria schrijft: “Zeg niet: “Zo ben ik nu eenmaal..., dat komt door mijn karakter”. Het komt veeleer door je gebrek aan karakter. Wees mannelijk: *esto vir*.” Dat raakte meer dan één van ons hard!

De punten in De Weg over werk sluiten bijzonder goed aan bij onze

wereld als steenhouwers: ons werk goed doen en perfectie zoeken in schoonheid. We vinden God in dit streven. Voor iemand als ik, een steenhouwer die de neiging heeft om alleen te werken, is het ontdekken van de christelijke dimensie van mijn werk een waar geschenk. Nu weet ik dat de Heer aan mijn zijde staat en me onderweg begeleidt.

De heilige Jozefmaria nam zijn studenten altijd mee naar de top van de kathedraal van Burgos om de schoonheid van het vakmanschap ter glorie van God te bewonderen. Wat inspireert dit in jou?

Als we in kerken werken, komen we prachtige dingen tegen die onzichtbaar zijn voor mensen op de grond. Wat we aan het zuidelijke fronton hebben gedaan is echt prachtig, maar we deden het niet

voor de mensen; we deden het voor God. Dit heeft iets diepzinnigs.

Ik had ook een krachtige ervaring tijdens het snijden van het hoofdaltaar van de benedictijnenkloosterkerk in Saint-Wandrille. Terwijl ik werkte, zongen de monniken hun getijdenliturgie. Mijn werk werd een gebed! Ik was echt gelukkig.

.....

Menselijk werk met een goddelijke dimensie

“Graag beklom ik een van de torens om hun van dichtbij het lofwerk te laten zien. Echt kantwerk in steen, resultaat van een geduldige en kostbare inspanning. Tijdens die gesprekken maakte ik hen er op attent, dat dit wonder van beneden af niet gezien kon worden. En om een stoffelijke uitdrukkingvorm te

hebben voor wat ik al zo dikwijls verklaard had, voegde ik er aan toe: Dat is de arbeid van God, het werk van God! Je persoonlijke taak tot een einde brengen met de volmaaktheid en schoonheid, met de meesterhand van dat delicate kantwerk in steen. En ze begrepen, tegenover de werkelijkheid die zich aan hun ogen opdrong, dat dit een liefdevol gesprek met de Heer was. De mensen die hun krachten wijdden aan deze taak, wisten zeer goed, dat in de straten van de stad niemand hun werk op waarde zou schatten: het was alleen voor God. Begrijpt u nu hoe wij dichterbij de Heer komen door de roeping tot ons beroep? Doe net als die steenhouwers en uw werk zal ook een *operatio Dei* zijn, mensenwerk met innerlijk en uiterlijk goddelijke trekken” (Vrienden van God, nr. 65).

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-be/article/bij-de-
notre-dame-ik-voelde-echt-dat-ik-voor-
god-werkte/](https://dev.opusdei.org/nl-be/article/bij-de-notre-dame-ik-voelde-echt-dat-ik-voor-god-werkte/) (7-8-2025)